

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Aqvæ Vitæ, De Fontibvs Salvatoris. hoc est, Doctrina
Evangelica De Meditatione mortis**

Kispenning, Henricus

Antverpiæ, 1583

In voluptatibus deditos, nec aliam vitam superesse cogitantes,
Querimonia. j.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46214](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46214)

LIBER SEXTVS.

SIVE

IMMORTALITATIS ANI-

MAE, ET CARNIS NOSTRAE
Resurrectionis, extremique ac formidabi-
lis Iudicij, nec non æterni impiorum Sup-
plicij contra *ædeus*, præfractos ac duros, ni-
miumque securos tam sanos quam ægro-
tos, ASSERTIO.

In voluptatibus deditos, nec aliam Vitam superesse
cogitantes:

Querimonia.

CAP. I.
Eccl. 7.

N Ecclesiastico dicitur: In omnibus
operibus tuis memorare nouissima
tua: & in æternum non peccabis. Ni-
hil hac sententia verius. Qui fit ergo
ut ubique in deterius res humane, &
in omne nefas prolabantur: atque om-
nia simul vitia ad eò succrescant & multiplicentur, ve
nullus sit neque modus neque finis? In omni conditione
& gradu, multa obliuio, multa negligentia: & omnino
plus scelerum quam virtutum. Videlicet non cogitamus
quod scriptum est: Memorare nouissima tua. Ut rectè
de nobis dici valeat, Gens absque consilio, & sine pru-
dentia: vtinam saperent & intelligerent, ac nouissima
providerent. Nam si in mente assidue volueremus ea,
qua in sacris literis de Morte omnibus fere momentis
imminen-

Deut. 32.

imminente, quæ item de mortuorum Resurrectione, & horribili Dei Iudicio, ac de perpetuis impiorum Supplicio, atq. æterna piorum Felicitate traduntur: equidem longè aliter vitam institueremus. Quem enim delectet in voluptatum carnalium cano volutari, cui ob oculos versatur illud Pauli, Statutum est hominibus semel mori: post hoc autem iudicium? Sic neminè ad fraudes & rapinas ^{Heb. 9.} auaritia protrudet, imò verò nec leuis aliqua rerum terrenarum cura sollicitum habebit, qui mortis horam incertam, & secuturum tremendum nimis iudicium animo concipit ac discit. Sed nec fieri potest, ut quæquam superbia inflat, ambitio extollat, ad ultionem ira extimulet, linor exurat, cuius animum Christi tribunal occupat. Omnes enim stabimus ante tribunal ^{Rom. 14.} Christi.

Mira res. Nihil experimur magis quotidie, quàm mortem: & nihil minus cogitamus quàm mortem. Efferruntur parentes, comitamur funera: apertis monumentis cernimus oculis nostris nihil de corporibus superesse, quàm ossa & cineres: nec tamen subit animum, quòd & nos eadem fata maneant. Et quia hæc nihil nos mouent: fit ut Gehenna metus non admodum nos quoque torqueat. Quis hic fascinat mentes nostras? Quis nisi serpens ille antiquus, versipellis, malignus, præstigiator: qui ^{1. Cor. 11.} sicut Enam seduxit astutia sua: ita corrumpit sensus nostros. Is nobis adimit cogitationem mortis, ut in morte nos teneat. Nouit enim nihil ad vitiorum omnium euersionem aequè facere, atque huiusce rei cogitationem. Nam ubi animum occupauit cogitatio mortis, mox etiam eorum quæ mortem sequuntur, subit cogitatio. Hinc ergo ^{Esa. 66.} offert se Gehenna, & Ignis ille inextinguibilis, & Vermis ^{Mat. 9.} qui nunquam moritur, mentemq. totam ita concutunt, ut iam nec diuitiæ, nec dilitiæ, nec quocquam caterorum,
 ¶ 2 detinere

Job 10.

detinere eam, aut voluptate queat afficere. Quod si liceret Infernum semel aspicere, terram illam tenebrosam et opertam mortis caligine: terram miserie & tenebrarum, ubi umbra mortis & nullus ordo, sed sempiternus horror inhabitat: quos ibi ululatus audiremus? quos horrores conspiceremus? Quot videremus ibi in mediis flammis ardentibus, quos olim admirati sumus, & beatos predicauimus: qui vitæ huius suauitates maximo studio exquirebant: qui argentum congeriebant & aurum: qui coniungebant domum ad domum, & agrum agro copulabant: quos inconsumptibiles flamma allambunt, inter tormenta & incendia tartarea immortales victuri, non centum, non mille, aut centies vel millies mille annis, sed in æternum: sicut scriptum est, Fumus tormentorum eorum ascendet in secula seculorum.

Baruch 3.
Esa. 5.

Apoc. 14.

2. Tim. 3.

Chry. Hom.
20. in Gen.

Quoniã igitur hodie nimis multi sunt, qui voluptates magis quam Deum amant, habentes speciem quidem pietatis, virtutem autem eius abnegantes: qui ore Christianismum, reipsa Epicureismum proficuntur: visum est è re fore, ut priusquam de horribili Dei Iudicio dicamus, de Immortalitate anime, ac carnis Resurrectione, ex Scriptura sacra quadam proferamus: si fortè Dominus Deus aperiat illis cor, ut intendant his que dicuntur. Manifestum namque est, ita se habere peccatum, ut priusquam fiat, & ad opus perueniat, obtenebret & decipiat mentem: postquam autem consummatur, palam nobis suam absurditatem proferat & ostendat. Vnde breuis illa & absurda voluptas, continuum dolorem menti inserit, conscientiaq, fiduciam auferit, &c. Hinc fit, ut qui delitiis immergi sunt ac voluptatibus, omnia cupiant cum illis, hoc est, cum corpore suo concidere: nec vllum superesse iudicem, qui vitæ huius rationem ab ipsis reposcat: videlicet ut accusatricem illam

Conscien-

Conscientiam, quasi carnificem ipsos lancinantē & flagellantem perpetuo circumferre necesse nō habeant. Itaque quod optant, instigante Satana, tandem sibi persuadent: et posito omni metu diuini numinis, carnalibus desiderijs audacter indulgent: breuem hanc voluptatulam, & momentaneum mundi gaudiolum, partē suam arbitrantur. Vnde Scriptura dicit: Impius cū in profundum venerit peccatorum, contemnit. Et David propheta ait: Dixit insipiens in corde suo, Non est Deus. Hac ratione factum est, ut Epicuri, & ipsius praeceptorum Dicaearchi & Democrii disciplina multo celebrior semper fuerit, quā caterorum philosophorum: quod homo voluptati deditus docuit Deos nihil curare nostra: non ira, non gratia tangi: inferorum pœnas non esse metuendas, quod anima occidant post mortem, &c. Et Simoni mago obiectum à B. Petro legimus, quod animam asseueraret esse mortalem: uti ne spe futurorum rectè iusteq; viueretur. Nā si, inquit, desperantur futura, quid nisi abscindatur misericordia, luxuria indulgeatur & voluptatibus: ex quibus omnem iniustitiam consurgere constat? Inde vox illa Epicureorum apud Esaiam & apostolum Paulum: Comedamus & bibamus, cras enim moriemur. Errauerunt autem impij, testante Scriptura: & nescierunt sacramenta Dei, neque sperauerunt mercedem iustitiæ, nec iudicauerunt honorem animarum sanctarum. Quoniam Deus creauit hominem inextremabilem: & ad imaginem similitudinis suæ fecit illum.

Sic ergo habet Ecclesie fides, oraculo Diuino confirmata: nempe, Animam hominis substantiam esse simplicem, separabilem à corpore: quippe qua discedens à corpore, immortalis, per se subsistens, manet: non conditam ex materia aliqua, sicut corpus ex terra, neque

Sap. 1.

Prou. 18.

Psal. 135.

Lactan. In. fit. lib. 3. cap. 17.

Clemens Recognit. lib. 3.

Esa. 22.

1. Cor. 15.

Sap. 2.

Ecclesie fides de Anima immortalitate: & corporis Resurrectione.

ex substantia Dei, sed ex nihilo formatam: à Deo autem infundi seu inspirari in corpus humanum, ut eius agitatione vivat, tantisper donec ipsi Deo placeat: ac demum eo iubente pulvis reuertatur in terram de qua sumptus est, & spiritus redeat ad Deum, qui dedit illum. Porro puluerem illum, hoc est, corpus humanum, in nouissimo die ad tuba vocem resur-recturum esse.

Ecl. 12.
Ioan. 5.

2. Cor. 13.
1. Thefl. 4.

Hac Doctrina adeò est Christianorum propria, ut si ea subuertatur, præcipua oporteat collabi Religionis nostra capita: ut Apostolus Paulus docet 1. Corinth. 15. *Quam* ideò solidis sacre scripturae testimoniis confirmabimus, ut de secuturo Iudicio minus dubitemus.

DE ANIMÆ IMMORTALITATE.

Testimonia S. Scripturæ, atque etiam naturalis Rationis.

CAP. II.

Gen. 1.

Gen. 2.

I.
Moses cum in principio narrasset calum & terram, & omnia quæ in eis sunt, à Deo esse condita: ubi ad hominis creationem venit, dixisse Deum ait: *Faciamus hominem ad imaginem & similitudinem nostram. Ac postea: Formauit Dominus Deus hominem de limo terræ. Non animam, sed corpus de limo terræ formatum esse, intelligendum est. Nam additur: Et inspirauit in faciem eius spiraculum vitæ. Cuius eius? utique hominis, quem de limo terræ finxerat. In huius faciem inspirauit spiraculum vitæ, id est, animam quæ spiraret ac viueret. Quam mirabili Deus prouidentia non ex sese, ceu partem aliquam naturæ suæ, neque ex materia vlla elementali formatam, sed substantiam ad*
Ima.